

Sygn. akt IV Ka 426/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Gąsior (spr.)

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Violetty Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2014 roku

sprawy *E. M.*

oskarżonej z art. 300§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 14 maja 2014 roku sygn. akt VII K 93/14

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 2 kpk, art. 624 § 1 kpk **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że** jako podstawę wymiaru grzywny orzeczonej wobec oskarżonej E. M. przyjmuje przepis art. 33 § 2 kk;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżoną E. M. od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 426/14

UZASADNIENIE

E. M. została oskarżona o to, że w dniu 30.11.2012 roku w P., działając w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu, tj. nakazu zapłaty z dnia 29 01 2010 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Kielcach, Wydział VII Cywilny za sygn. VII Nc 60/10, dokonała sprzedaży mienia zagrożonego zajęciem, tj. ciągnika siodłowego R. (...), czym działała na szkodę Spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością(...),

- tj. o czyn z art. 300 § 2 k.k.

Sądu Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 14 maja 2014 roku w sprawie sygn. akt VII K 93/14 oskarżoną uznał za winną czynu wyczerpującego dyspozycję art. 300 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 2 k.k. wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył jej karę grzywny w ilości 40 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Ponadto zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 160 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim.

Apelacja prokuratora wywiedziona z treści art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi obrazę prawa materialnego, a to art. 71 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, iż brak jest podstawy do wymierzenia oskarżonej grzywny na innej podstawie aniżeli art. 71 § 1 k.k., podczas gdy oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągnęła i w związku z tym samoistną podstawę wymierzenia jej grzywny stanowił w tym zakresie art. 33 § 2 k.k.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej orzeczenia grzywny art. 71 § 1 k.k. i przyjęcie jako podstawy prawnej jej wymierzenia art. 33 § 2 k.k., a w pozostałym zakresie o utrzymaniu zaskarżonego orzeczenia w mocy

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja prokuratora Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim jest zasadna.

Nie może ulegać wątpliwości, że przepis art. 71 § 1 k.k. ma charakter subsydiarny, co wynika bezpośrednio z zawartego w nim uregulowania uzależniającego jego zastosowanie od ustalenia, iż wymierzenie grzywny na innej podstawie nie jest możliwe. Zatem w sytuacji, gdy sąd zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, orzeczenie grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. jest możliwe wyłącznie wówczas, gdy kara grzywny nie jest przewidziana w sankcji przepisu typizującego przestępstwo przypisane oskarżonemu, jak również wtedy, gdy nie ustalono, aby sprawca działał w warunkach określonych w art. 33 § 2 k.k. (w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, albo gdy korzyść majątkową osiągnął). Z kolei zgodnie z art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową jest nie tylko przysporzenie w majątku, ale również uniknięcie strat. Niewątpliwie oskarżona dokonując sprzedaży zajętego przez komornika mienia osiągnęła korzyść majątkową. Nie miała wszak prawa przedmiotowym mieniem dysponować, a wszelkie związane z nim korzyści miały być przeznaczone na zaspokojenie wierzycieli. W związku z tym, choć takie sformułowanie nie zostało użyte wprost, to jednak z ustaleń faktycznych i opisu czynu wynika, że oskarżona de facto osiągnęła korzyść majątkową. Błędnie zatem sąd I instancji jako podstawę wymiaru grzywny, przyjął przepis art. 71 § 1 k.k. W związku z tym Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że jako podstawę prawną wymiaru grzywny orzeczonej wobec oskarżonej E. M. przyjął przepis art. 33 § 2 k.k.

W pozostałym zakresie Sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok jako słuszny i odpowiadający przepisom prawa.

Mając na uwadze względy słuszności, na podstawie przepisów powołanych w sentencji wyroku Sąd odwoławczy zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciążył Skarb Państwa.